

*Sygn. akt II Ka 554/18*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 6 grudnia 2018 r.**

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Pawła Denickiego

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2018 r.

sprawy **D. Z.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 30 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 862/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 220 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 554/18

## UZASADNIENIE

D. Z. został oskarżony o to, że:

w dniu 29 sierpnia 2016 roku na ul. (...) w G. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,40 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, w ruchu lądowym prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...),

**tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Garwolinie w wyroku z dnia 30 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 862/16 m. in.:

I. oskarżonego D. Z. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu z art. 178a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

II. na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 6.000 złotych;

III. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 sierpnia 2016 roku do dnia 30 kwietnia 2018 roku;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 251 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 200 złotych opłaty.

Obrońca oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisu postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w szczególności:

a) wyjaśnienie oskarżonego poprzez odmówienie im wiary w zakresie wskazań, że to nie on kierował pojazdem, chociaż z żadnego z dowodów przeprowadzonych w sprawie nie wynikają wnioski przeciwnie, a wyjaśnienia te mają pełne potwierdzenie w zeznaniach świadka P. Ł.;

b) zeznań świadka P. Ł. poprzez odmówienie im wiary w części, w jakiej świadek wskazał, że to on kierował pojazdem w dacie przedmiotowego zdarzenia, chociaż przyznał się on do kierowania tym pojazdem i spowodowania kolizji drogowej oraz opisał szczegółowo przebieg zdarzenia;

c) zeznań świadka P. T. z uwagi na ustalenie, że z zeznań świadka wynika, że to oskarżony kierował pojazdem w dacie zdarzenia, chociaż świadek nie był na miejscu zdarzenia, nie mógł więc wiedzieć z całą pewnością, kto prowadził pojazd;

d) zeznań świadka K. B. poprzez stwierdzenie jego zeznania co do osoby kierowcy odpowiadają rysopisowi oskarżonego, chociaż świadek nie potrafił opisać wyglądu kierowcy, nie był nawet w stanie stwierdzić, ile osób znajdowało się w samochodzie, składając w tym zakresie sprzeczne zeznania, świadek nie potrafił przypomnieć sobie twarzy kierowcy, wskazując jedynie że był niski i łysawy, ustalenie Sądu, że opis ten pasuje do wyglądu oskarżonego nie może zostać uznane za prawidłowe skoro, jak Sąd zauważył oskarżony ma 185 cm wzrostu, jest więc zdecydowanie wysoki, natomiast ustalenia co do długości włosów Sąd poczynił według stanu na datę rozprawy, a nie według stanu z daty zdarzenia.

Podniesiony również został zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony kierował przedmiotowym pojazdem marki V. (...) oraz, że był on sam w aucie, chociaż ustalenia takie stoją w sprzeczności z prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym.

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów poprzez wymierzenie go w wymiarze 5 lat, chociaż oskarżony nie był dotychczas karany i orzeczenie to jest nieadekwatne do zarzucanego czynu.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. We wniosku alternatywnym domagał się zmiany orzeczenia w zakresie środka karnego poprzez wymierzenie go na okres 3 lat.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja, jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzenia wymaga, iż nie ma podstaw do twierdzenia, że Sąd pierwszej instancji wydając rozstrzygnięcie uchybił regule z art. 7 kpk. Sąd Rejonowy trafnie ocenił materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków. Sąd ten wskazał, że ustalając przebieg spornego zdarzenia oparł się na zeznaniach

świadków P. R., K. B. oraz na części zeznań świadka P. T. i jednocześnie odmówił wiary: zeznaniom świadka P. Ł. oraz niemalże w całości wyjaśnieniom D. Z.. W należyty sposób Sąd pierwszej instancji uzasadnił, dlaczego przywołane środki dowodowe zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne oraz odpowiednio niewiarygodne. W klarowny i logiczny sposób uargumentował, z jakich powodów odmówił wiary wersji prezentowanej przez oskarżonego oraz świadka P. Ł. wskazując, iż relacja przedstawiana przez oskarżonego oraz świadka stanowi linię obrony. Zasadnie Sąd Rejonowy powołał się na pierwotną wersję zeznań świadka K. B. będącego kierowcą samochodu ciężarowego, z którym zderzył się V. (...), wspartą treścią zeznań składanych przez wymienionego w sprawie II W 208/17, w której ostatecznie oskarżony został prawomocnie skazany za wykroczenie z art. 86 § 2 kw. Świadek ten zeznał bowiem, iż w chwili zderzenia w samochodzie marki V. (...) znajdowała się jedna osoba. Zaznaczyć należy, iż przedstawiony przez tego świadka opis kierującego pojazdem marki G. nie wyklucza, iż był nim oskarżony. Logicznym jest, że kierowca prowadząc auto znajduje się w pozycji siedzącej, zatem ocena wzrostu takiej osoby może być niemiarodajna. Zasadnie również Sąd Rejonowy zauważył, iż z zeznań świadka P. R., czyli funkcjonariusza policji wynika, że w chwili zatrzymania oskarżony miał rozcięte usta i krew na twarzy oraz na dłoniach, a krew znajdowała się również na kierownicy pojazdu. Powoływanie się przez apelującego na brak badań i nieustalenie, z czyjego organizmu pochodziła krew znajdująca się na kierownicy, nie podważa prawidłowości wyroku, skoro z przywołanych wyżej środków dowodowych wynika, iż oskarżony był od czasu zderzenia z pojazdem K. B. do zatrzymania w miejscu, w które przybyli funkcjonariusze policji, jedynym podróżującym samochodem marki V. (...). Powyższa wersja przebiegu wydarzeń jest zasadna tym bardziej, iż z zeznań świadka P. T. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, że podczas rozmowy telefonicznej oskarżony przekazał mu informację o zderzeniu z ciężarówką. Wskazał jednocześnie, iż jechał tylko sam. Dlatego też jako niezasadny określić należy zarzut poczynienia przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się również przyczyn uzasadniających zmianę rozstrzygnięcia w zakresie rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. Podkreślić należy, iż z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy rodzaj i wymiar orzeczonych kar nie nadaje się do zaakceptowania, w znaczący sposób odbiega od kar orzekanych za podobnego rodzaju przestępstwa, nie uwzględnia w dostateczny sposób stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, przez co, w sposób oczywisty nie jest w stanie zrealizować funkcji kary w zakresie indywidualnego oddziaływania, prewencji ogólnej i społecznego poczucia sprawiedliwości. Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199).

W szczególności, w ocenie Sądu II instancji, nie można przyjąć by orzekając w niniejszej sprawie środek karny polegający na zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 5 lat, Sąd Rejonowy dopuścił się rażąco niewspółmiernej surowości tego środka. Wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego nadano właściwą rangę i znacznie. Sąd pierwszej instancji zasadnie zwrócił uwagę na okoliczność, iż oskarżony dopuścił się czynu o znacznym stopniu zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji. Podkreślenia wymaga, iż D. Z. kierując autem był w poważnym stopniu nietrzeźwy, gdyż posiadał 1,4 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu. Ponadto, doprowadził on do kolizji drogowej i uciekł z miejsca zdarzenia, co dodatkowo potęguje naganność jego zachowania. W tej sytuacji, okres, na jaki został orzeczony omawiany środek karny, jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. W tej perspektywie okoliczności łagodzące, na które powołuje się obrońca, w tym również dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz pozytywna opinia pochodząca z miejsca jego pracy jak również zachodząca ze względów osobistych potrzeba posiadania przez D. Z. prawa jazdy, nie obalają prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia wyrażonego w apelacji wniosku o orzeczenie względem oskarżonego środka karnego na krótszy okres, tj. w wymiarze 3 lat.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz.

223 z 83 r. z późn. zm.), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z tych względów, Sąd Okręgowy, z mocy art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.